

SILFVERSTOLPE, GUNNAR MASCOLL

Dagsljus : dikter

Bonnier

1923

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

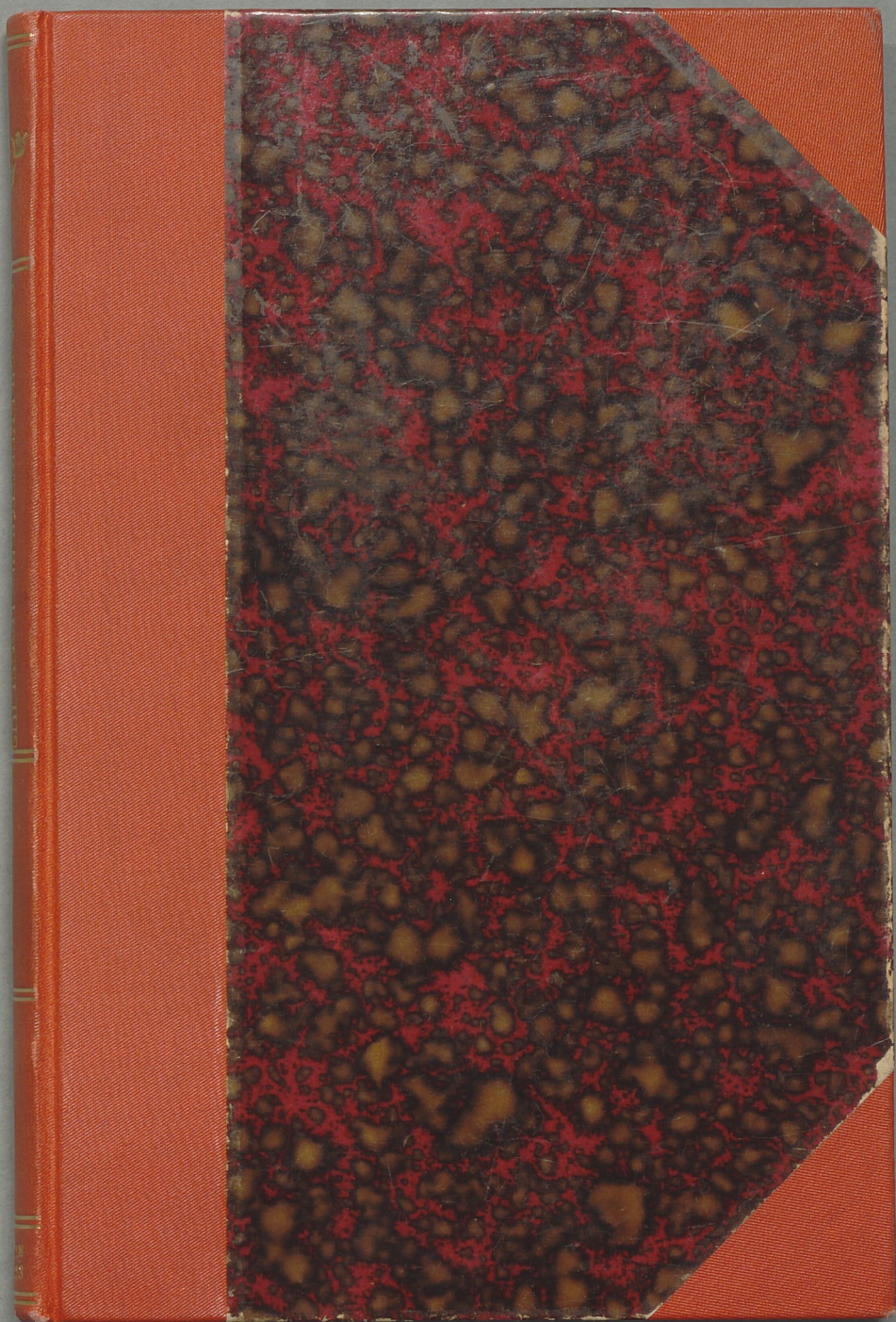
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

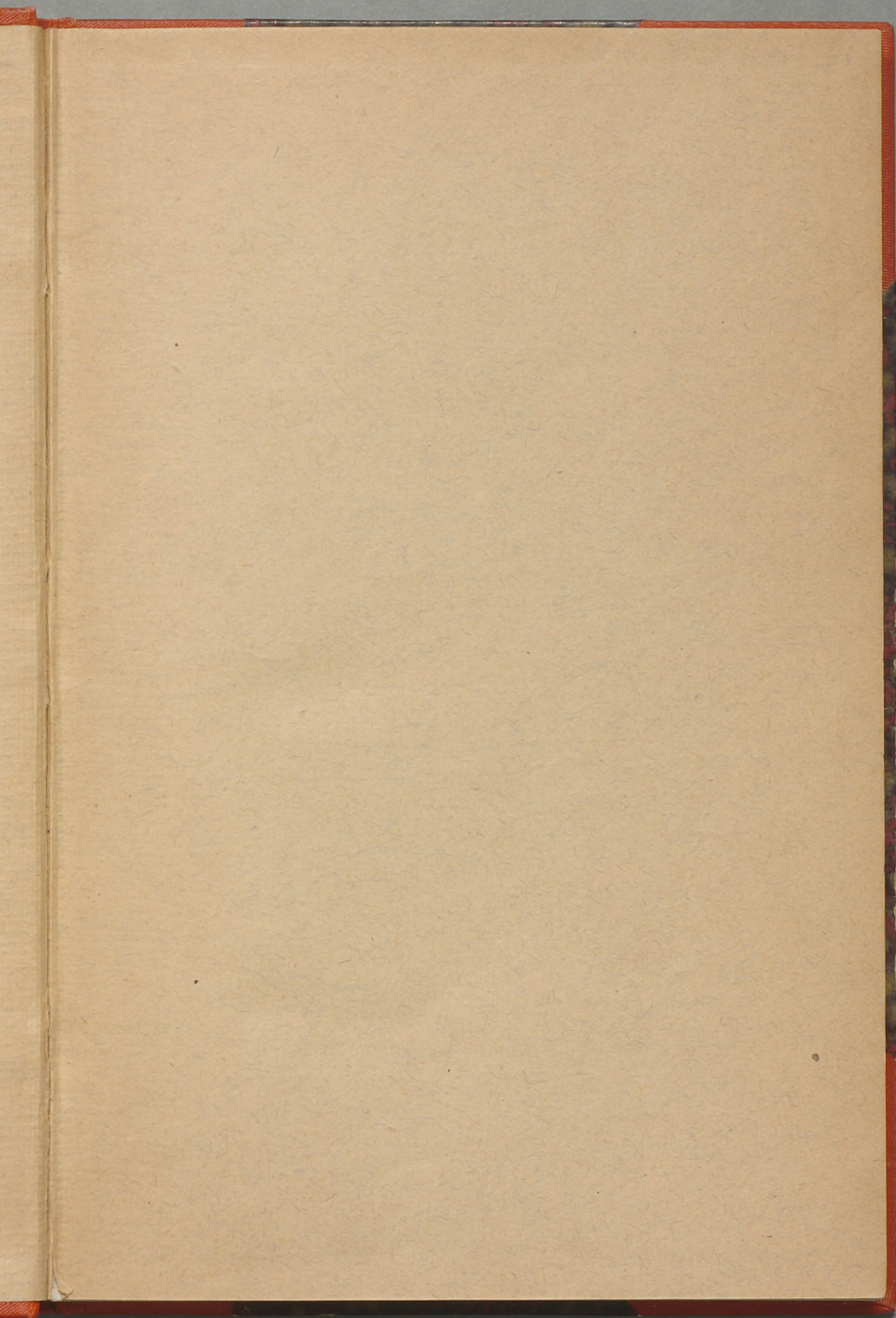
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

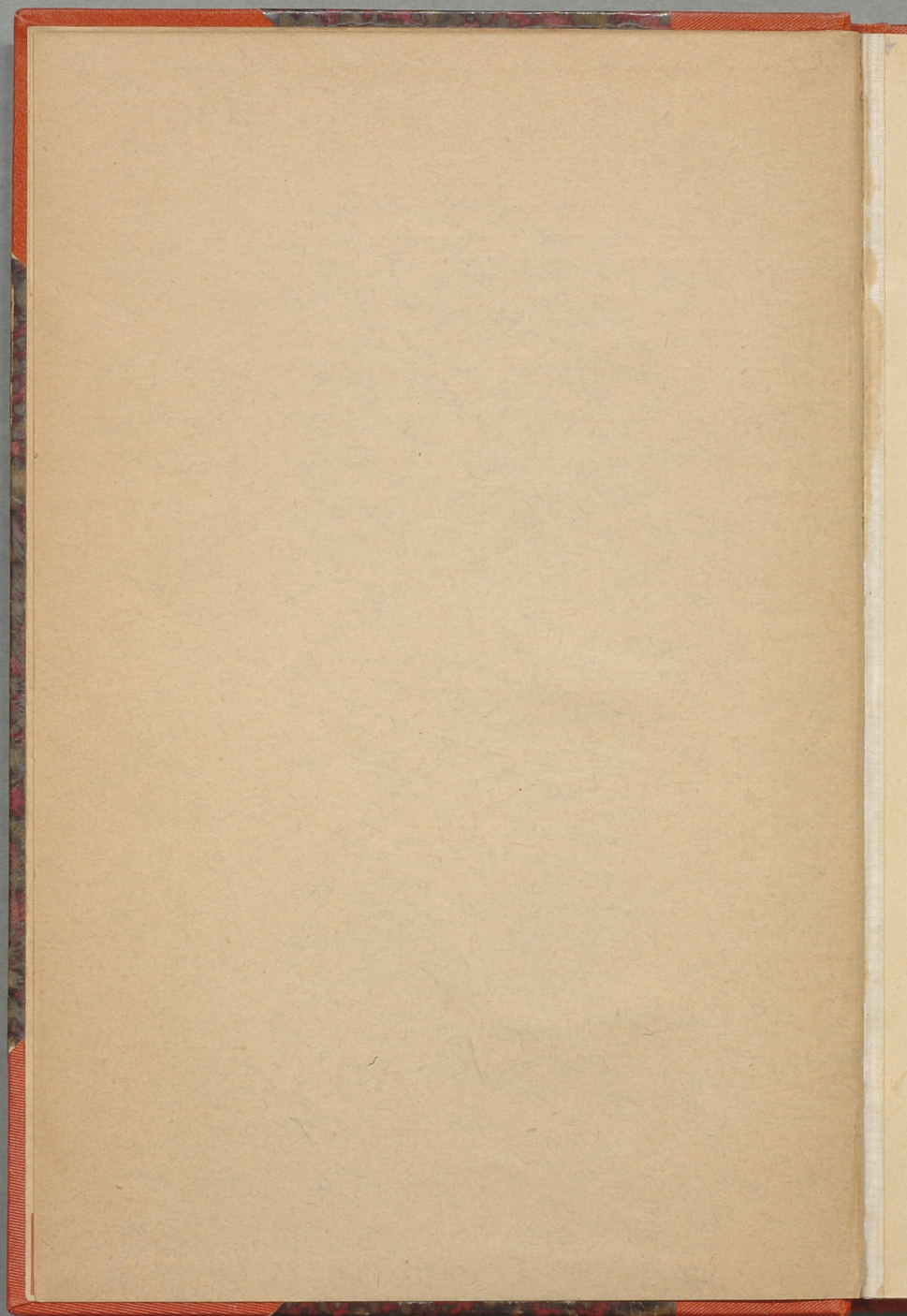

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Vitt.

Sn.

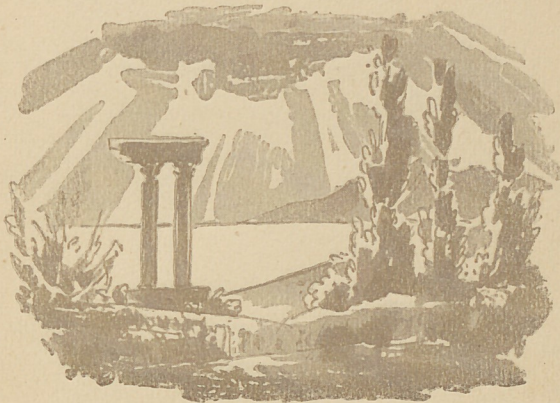

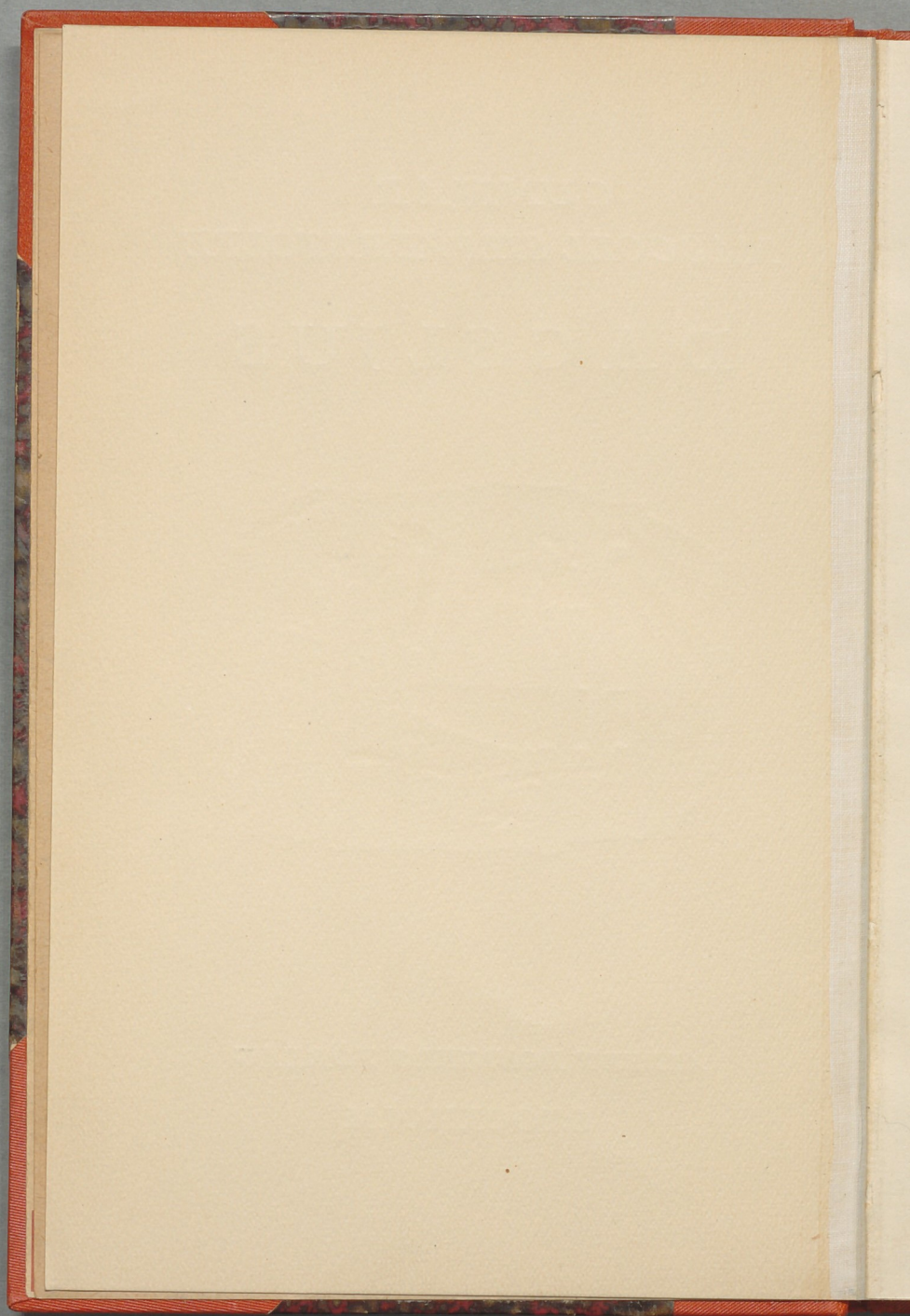
Vitt.
Sv.
o

GUNNAR
MASCOLL SILFVERSTOLPE

DAGSLJUS

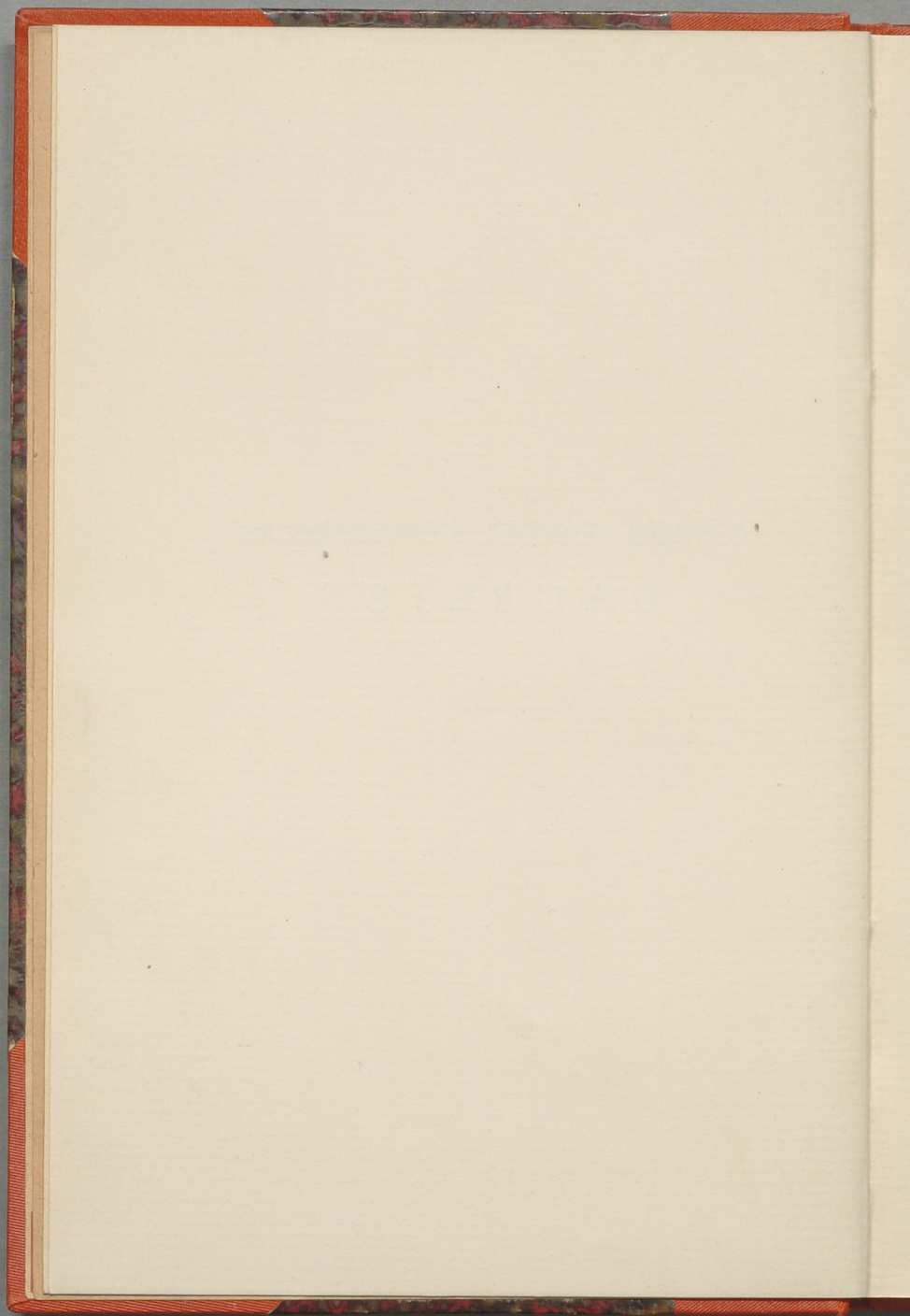

ALBERT BONNIERS FÖRLAG
STOCKHOLM

GUNNAR MASCOLL SILFVERSTOLPE

D A G S L J U S

D A G S L J U S

DIKTER

AV

GUNNAR MASCOLL SILFVERSTOLPE

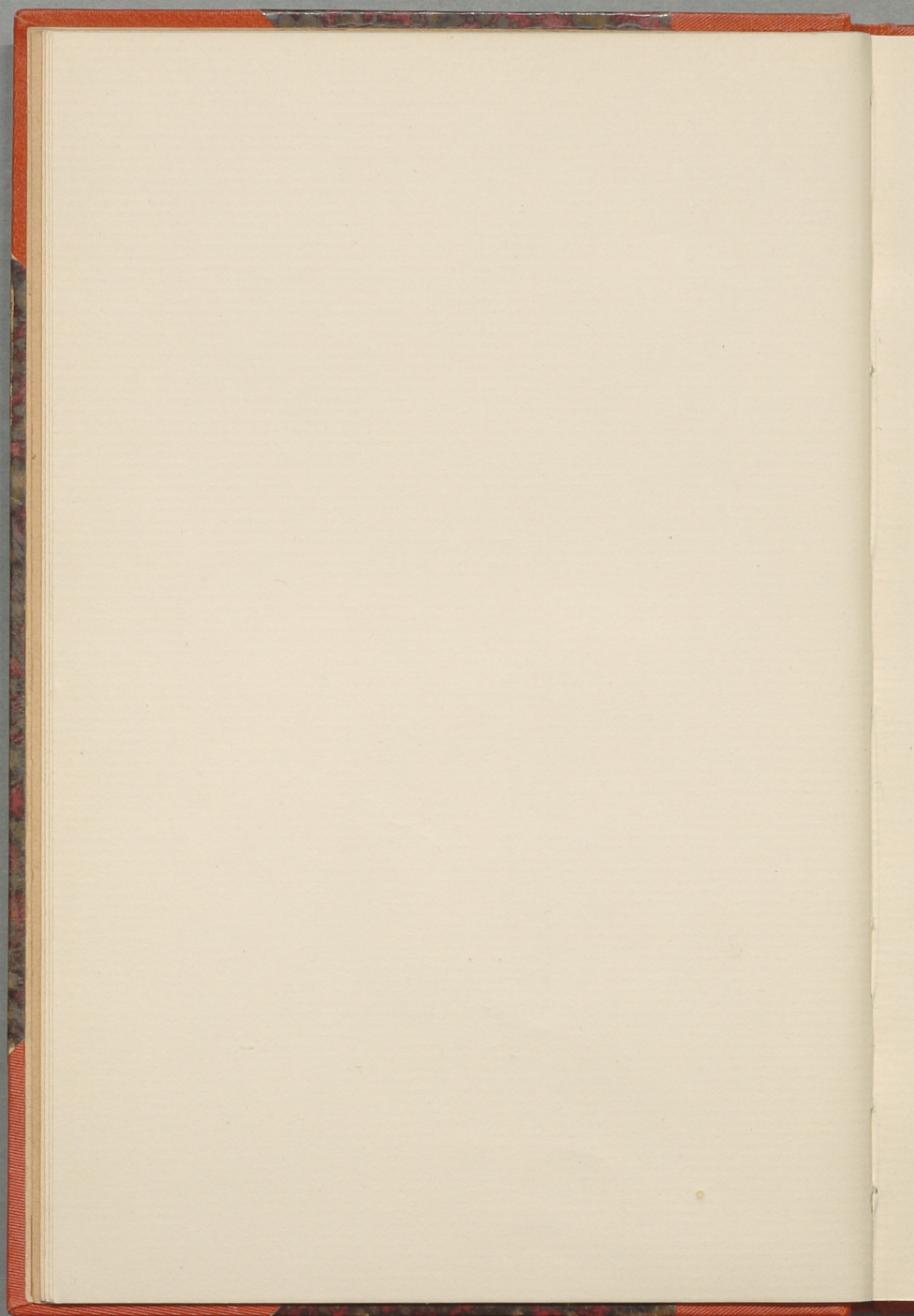
STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1923

I.

ODYSSEUS' HEMKOMST.

I.

Ej då av havets vågor
mot kopparskodda bogar
om morgonen skall väcka
mig upp ur sömnens rus
men fosterjordens skogar,
som, daggigt blåa, räcka
mot morgonsolens lågor
sitt blåsigt friska sus.

I träd, som voro unga,
då jag för sista gången
besökte fågelbona
i lövens lätta krans,

hur edra grenar gunga,
hur lyfter ej er krona
den klara fågelsången
mot rymdens sommarglans!

II.

Hur sorldade ej vinden
på blomstervita slätter
en sådan dag som denna
Penelope, ditt namn,
hur lyste ej i kinden
ditt blod, som skulle bränna
i kärleksyra nätter
Penelope, min famn!

Nu när jag återvänder,
Penelope, min maka,
säg strålar än ditt öga
med samma glans som sist?
Det båtar ändå föga.
Vi stå med tomma händer
och kalla ej tillbaka
de långa år, vi mist.

Vi äro ej desamma.
Vi kunna icke nämna
den gud, som allt förnyar.
Min väg var icke din.
Ett sken från stridens flamma,
en fläkt från havets byar
i all din vardagsjämna
och tysta värld drar in.

Och hand i hand vi tänka:
i kvävd och rolös längtan,
i stridens fröjd och fruktan
förslösades de år,
som höga gudar skänka
åt mänskosinnets tuktan,
åt kampen för den enhet,
som allting övergår.

III.

Här sprang i klara dagar
min egen son på stranden,
där havet ännu bränner
med samma mörka dån.
I blåa skogar jagar
med bågen spänd i handen
en man, som jag ej känner,
Telemakos, min son.

Hans späda fingrar skälvde
för varje grepp i bågen
den tid, då kriget sände
mig ut på oviss färd.
Det blev ej jag, som tände
en hjältedröm i hågen,
det blev ej jag, som välvde
en himmel åt hans värld.

Och stege nu hans öde
högt över andra ungas
och klang till skaldens lyra,
Telemakos, hans namn,
min son är bland de döde,
där vita sjöar slungas,
där skodda kölar styra
långt bort från hem och hamn.

ATT VÄXA.

”Jag växer. Varje morgon jagar
en storm av nya krafter i min kropp.
Mitt blod är som en flod i vårens dagar,
som ständigt fylls av nya strömmars lopp.
I dag kan leende jag svinga
det spjut, som kändes tungt i går,
och lättare än då förmår jag tvinga
min blanka hingst att följa vägens spår.
Jag växer. Varje morgon känner
jag suset vid min huvudgård
av någon ny och fjärran vind, som spänner
och vidgar ut min värld.
I dag jag finner utan hinder
ett svar på frågan från i går
och ser i aldrig annat tinder
min käras ljusa hår.”

Den gamle måste först betrakta
var linjes svikt och blickens spotska glöd
och talte sedan lågt och sakta
— och svaret löd:

”Du växer, son, och strålande du sträcker
din famn mot allt, som lyser friskt och nytt.
Du växer, son, och för var dag som bräcker,
du dödar dagarna som flytt.
Den ljuva makt, som i ditt hjärta darrar
och som du prisar nu så hett,
är ock den lömska makt, som narrar
din hand att bryta löftena du gett.
Den gråt du grät, din trosvisst glada iver
skall snart du minnas med ett fruset hån.
Det är så litet som förbliver.
Du växer och blir visare, min son!
I nattens tystnad skall din tanke stanna
en gång vid dem och det du svek,
och våt av ångest skall du då förbanna
den makt, som du förblindad tog på lek.”

APOLLON OCH MARSYAS.

Djupt i mitt väsen, där driften förvillar
klarögda tankarna, darrar fördröjt,
ljuvligt som vårkvällens näktergalsdrillar
ekot av Marsyas flöjt.

Men över mitt huvud, där skyarna fara,
brusar en klang från Apollons kithara,
stormande fram genom strålarnas fall,
guldren och fri i de klara
rymdernas svall.

Famnen jag sträcker som ville jag röva
rytmernas brus åt mitt liv — och likväl!
klangen, som går ur Apollons kithara,
kan icke tysta och kan icke döva
Marsyas flöjtspel djupt i min själ.

OFFRET.

Hjälten offrade i tempelcellan
svärdet som han burit under striden.
Ren var rökens doft från altarhärden,
mängd med doft från blommorna på fälten.
Ensam stod han i det skumma templet,
långt från torgens yra segerjubel.
Medan från sin höft han löste svärdet,
viskade hans läppar dessa ord:

"Aldrig så som denna stund jag kände
lyckan av att vara mänskofödd,
av att vandra fri som gudars frände,
stark och dock av deras vilja stödd.

Genom havets vågor kan jag simma;
över bergens kammar kan jag gå.
Mina händer smida spjut som glimma.
Mina händer forma mjukt och slå.
Jordens härlighet kan jag förnimma,
kvinnolemmars glans och rymdens blå.

Stor var lyckan att behärska jorden,
blommande och rik till mitt behag.
Större är min vida lycka vorden,
då jag kunde offra allt i dag.

Jag är människa — den stora gåvan
för en flyktig timme var jag värd.
Gudar, skimrande bland moln därovan,
stolt jag räcker er mitt blanka svärd!"

ARCADIA.

Mot havets vidd den mjuka slätten hävde
en lund av popplar, synlig fjärranfrån,
och kring dess kronor vinden sammanvävde
den mogna sädens sus och vattnets dån.
Och herdarna, som vallat över näset
de vita hjordarna, när solen brann,
i lundens svalka sökte upp varann,
då syrsans sång blev gällare i gräset.

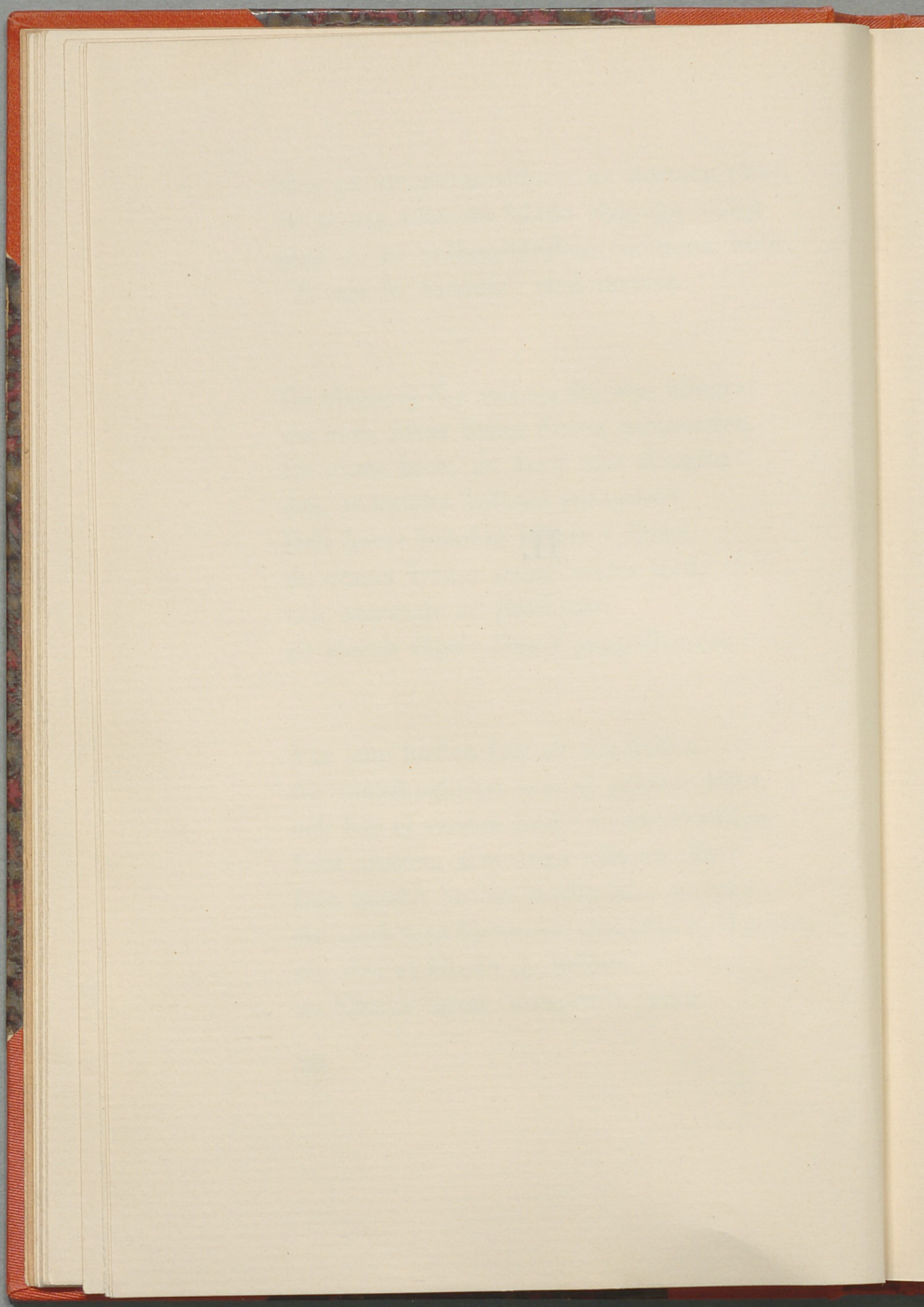
Av grönskan täckta några stenar lågo
som om en mänskohand fördelat dem,
och herdarna med stilla undran sågo
att gräset gömde på ett grusat hem.

Men på ett marmorblock, av stormen rivet,
av svarta vintrars hårda slagregn sköljt
men nu av vallmoståndens blommor höljt,
"Et ego in Arcadia" stod skrivet.

De visste ej hur många år, som slingrat
sin röda blom kring denna minnessten.
De visste blott, att åren icke skingrat
den lyckolätta luftens rosensken.
Och havet blänkte blåare i ljuset
av denna lycka, sedan sekler död,
och darrande av jubel ljud
en ensam fågels sång i poppelbruset.

Var icke jorden full av viloställen
för mänskoglädje, som ej gränser känt,
och bar ej vinden bud i sommarkvällen
från altaren, som unga hjärtan tänt?
Den mörka jorden skulle icke smycka
sin mark med blommor, sina träd med grönt,
om den ej kände sig belönt
av blanka ögons underfulla lycka.

II.

MORGON.

Den, som ej mer förnimmer
en junimorgons skimmer
med bävan och med ångest
för livets korthets skull,
den, som ej ger sig fången
en stund åt fågelsången
och känner att den lever
med samma klara drill,
när vi ha blivit mull
— han hör ej längre jorden,
den gröna jorden till.

Den, som ej mer förnimmer
ett barnaögas skimmer
med ängslan för att tiden
skall grumla denna glans
— det stora, rika livet
är icke längre hans.

DET SJUKA BARNET.

Han låg till sängs en höst och så en vinter.
Kring nakna träd stod rymden ständigt

mulen,

en järngrå fond för fönstrets hyacinter.

Det blånade i luften fram mot julen,

och över helgen blev det vinterväder.

Hans syskon kommo in med röda kinder,

med lukt av våta skor och våta kläder.

Han såg en skymt av julgransljusens tinder.

Han låg till sängs ännu, då våren spände

en klarblå rymd kring påskbukettens

fjädrar.

Det rök i fönstrets hakar, och han kände

en doft av mull och möbler som man vädrar.

Och våren gick med lärksång över taken
och tunga grenars svaj vid fönsterblecket.
I kvällens dunkel låg han länge vaken
och vaknade, då solen sken på täcket.

Han hade bara gått det första stycket
på denna långa väg, som bildar livet.
Han grät ej, och han talte icke mycket.
Han tog det hela tyst och undergivet.
Han låg där stilla med den barnsligt klara
och fasta blicken öppen hela dagen.
Men, när han sov, så kunde det dock vara
en sky av ångest kring de tunna dragen.

FÖRÄLDRARNA.

De kommo med ett morgontåg
till den station, där hemmet låg.
Tre syskon gingo vägen fram
i doft av hö och solhett damm.
De gingo tysta. Allting fanns:
de festligt runda molnens glans,
högsommargrönskans djupa ton
och lassens dån mot dikesbron
och gårdarna i vitt och rött,
där grannar hade levt och dött.
De genade på välkänt vis.
En gångstig, hal av barr och ris,
från vägen förde dem till sist
till allt det käraste de mist.

De gingo hela dagen kring
bland tusen gamla vackra ting,
och varje doft och varje ljud
var som en hälsning och ett bud
från något varmt och mjukt och ömt,
till hälften gömt, till hälften glömt.
Och dröjde de vid någon ek,
som varit med i deras lek,
så kommo alla tre ihåg
till punkt och pricka, vad man såg,
då flämtande man nådde opp
i kronans genomblåsta topp.
Och stötte någon med sin fot
emot ett slitet krocketklot,
så växte hela scenen fram:
det långa spelets gräl och glam,
den blanka rymdens svaleskrin
och doft av blommande jasmin . . .

Men först, när luften kändes kall,
och hästarna förts ut i vall,
de gingo över gårdens grus
och in i barndomsårens hus.

Här lågo rummen nu som förr,
men allt var nytt bak varje dörr.
Och här i dessa bleka rum,
där dagern började bli skum,
här var det bara mor och far
och intet, intet annat kvar.
Den vackra dagens vemod svann.
De sågo ut mot kvällen, som brann
och tordes icke se varann . . .

— — —

De skönjde knappast deras drag
men hörde deras hjärtans slag.
De mindes utan sammanhang,
och bild på bild i glimtar sprang.
Det kunde vara blott ett ord,
som föll vid julens vita bord,
ett handslags flyktiga förbund,
en tår, som blänkte en sekund.
Det kunde vara tysta fjät
kring bädden, där en sjukling grät,
en rörelse, som gled förbi.
Men allting var det mening i.
Hur obemärkt det än var gjort,
för minnet blev det ängsligt stort.

Det hade röjt ett övermått
av kärlek hos de två som gått,
och levt med deras andedräkt
och ögonen, som döden släckt.

— — —

De stodo kvar, och kvällen gick
med glöd och moln i deras blick,
och liksom barn, på kantigt sätt,
de smektes flyktigt, tyst och lätt.

UNGDOMENS GENIUS.

Genom nattens lätta dunkel
lysa trädens vita kronor.
Det är skyar, som ha stannat
på sin vandring genom sommarn
denna tysta natt,
och det är, som kunde vinden
skingra dem likt fågelsvärmar
med sin första bris.

Här i daggigt dis
möter oss vår ungdoms genius
under vita blomsterbågar.
Blicken ler,
men munnen frågar
icke mer.

Du blev född den dag, då livet
plötsligt vidgas mot en väldig
havsblå horisont.

Barn av våra viljors renhet,
allting i din närhet doftar,
allting lyser blont!

Vi ha glömt dig under åren.
Men i natt, då trädens kronor
sommarskyar bli,
vandrar du med blom i spåren
tyst förbi.

GAMMAL GRUND.

Hundloksstånden växa stora
över tröskelns slitna sten,
och i hagens vilda flora
blomma blå och vit syren.

Krusbärsbuskarna berätta
för en tvångsfritt vuxen skog
om att detta
var ett hem som dog.

Silvergräsens plymer buga,
då den lätta vinden går.
Här är grunden till en stuga,
riven sedan tjugu år.

Det som återstår är föga,
men jag tror att det som fanns
speglas vackert i ett öga
någonstans.

BLOMMORNA.

Tung och trött och trög av sol
kom han hem i aftonbranden,
och den breda, bruna handen
höll en knippa nattviol.

Hela dagen gick han lugnt
bakom hästarna vid harven;
fram och åter skredo varven
segt och hackande och tungt.

Trädan låg där grå och het,
ramad in av gul ranunkel,
långt från skogens blåa dunkel
och dess ljuva skuggighet.

Arbetsdagen, lång och tom,
meningsfullt och vackert slöt han.
Se med grova händer bröt han
kvällens skygga, vita blom!

SVENSK POJKE.

Mellan dina runda kinder
pekar näsan trubbigt opp,
trutar munnen trotsigt ut,
men ditt öga har ett tinder
som av sommarklara vatten.
Du är frisk till själ och kropp,
snar till handling och beslut.

Du har oftast rivna kläder,
och du skrattar oförtäckt
på ditt oskuldsfulla vis.
Du är släkt med vinterväder
och med bergens svala bäckar.
Du är kommen av en släkt,
som har stritt mot snö och is.

Jag har sällan sett dig gråta
men har sett dig sluta till
dina läppar som en man.
Du är vek och kan förlåta,
och du räcker tafatt handen.
Du är vänlig, när du vill,
öppen, ridderlig och sann.

Jorden, blommorna och gräsen
är du närmare än vi,
barn med dina tio år!
Du har källor i ditt väsen.
Du har stoff till stora bragder.
Gatan får en melodi,
där du trygg och knubbig går.

SVENSK FLICKA.

Konstnärn, som stod med sin hammare
färdig,

fann dig ej värdig
marmorns kristalliska hårdhet och glans.
Över ditt anlete dagrarna segla;
ögonen spegla
skyarnas vandring och skuggornas dans.

Håret har färgen av blommande rågar.
Läpparnas bågar
skälva kring frågor, som aldrig få svar.
Fostrad och rustad, där vintrarna ruva,
tung bland de ljuva,
stark bland de späda beständigt du var.

Stilla du vandrar, där mänskorna jäkta.
Sakligt och äkta
handlar du efter din jordiska tro.
Möter du faran, kan intet dig skrämma;
lugn är din stämma,
tröstande bjuder den styrka och ro.

Möter du lyckan, bli orden dig tomma;
tyst som en blomma
talar ditt hjärta till blommor och trän.
Möter du sorgen, bli orden för svaga;
utan att klaga,
leende, tigande vandrar du hän.

FLICKAN OCH HÄSTEN.

Du vet jag är ängslig för orden,
min kära, min egen häst,
som bär mig i flykt över jorden,
de stunder, då livet är bäst.
Du vet, jag är rädd för att tala,
men jag tror att det mesta förtros,
när jag stryker min kind mot din svala,
din daggvåta nos.

Du vet att jag röjer för ingen
min egen svävande värld,
som sveper sin luft över tingen
ibland på vår ensliga färd.

Du vet jag är mycket allena,
men det är, som om styrka jag fick,
när jag sänker min blick i din rena,
din speglade blick.

UNG EROS.

I.

All världen utan ände
var blå och gyllne höst,
den dag, då Eros tände
sin låga i mitt bröst.

Mitt hjärta ville tala,
men munnen höll sig stum
för orgelstämmors svala
musik i fjärran rum.

Och under ögonfransen,
av fuktigt skimmer skymd,

min blick gled ut i glansen
från någon okänd rymd.

Av blåa skuggor brutet
det gyllne ljuset föll.
Mitt liv låg inneslutet
i handen som jag höll.

II.

Det händer att jag ser dig
i vimlet någon gång.
En annan Eros ger dig
en annan blodets sång.

En annan Eros formar
vårt öde, som han vill.
En gud i eld och stormar
hör nu vårt hjärta till.

Vi mötas i den täta
och strida strömmens brus,
en flicka med sin fläta,
en gosse med sin blus.

Vi skiljas, man och kvinna,
i strömmens strida brus,
men våra ögon brinna
av nytt och sällsamt ljus.

Ty genom allt förflutet
i våra hjärtan gick
ett enda dagbegjutet
och källfriskt ögonblick.

HUR FICK DIN HY...

Hur fick din hy sin skära ton
av vildroskalkars blad
och varför är du alltid glad
och speglar ljuset, skimret, ron
i dina anletsdrag?

Och varför steg en dag
ur nattens töcken opp
att ge mig, där jag gick
din ljusa själ, din ljusa kropp
som ton och doft och syn
för varje andetag?

Och varför älskar jag
den blombladslena hyn
och rymden i din blick?

DIN BARNDOMS TRÄDGÅRD.

Jag har sett din barndoms trädgård.
Du hör dit med allt ditt väsen,
och det är som sprang du ännu
morgonröd bland penninggräsen.
Se en liten flicka sträcker
käckt på kroppen för att nå er,
där ni klunga er i toppen,
daggigt friska bigarråer!

Du har än din barndoms trädgård
som en solig ro i blodet.
När jag såg dess härligheter,
var det, som om jag förstod det

— allt det orört ferialjusa
i ditt öga, när du ler,
dina kinders mandelblomma,
dina läppars roskvarter.

SEPTEMBER.

Det är din klara rymd, som står
i dag i rofull väntan.

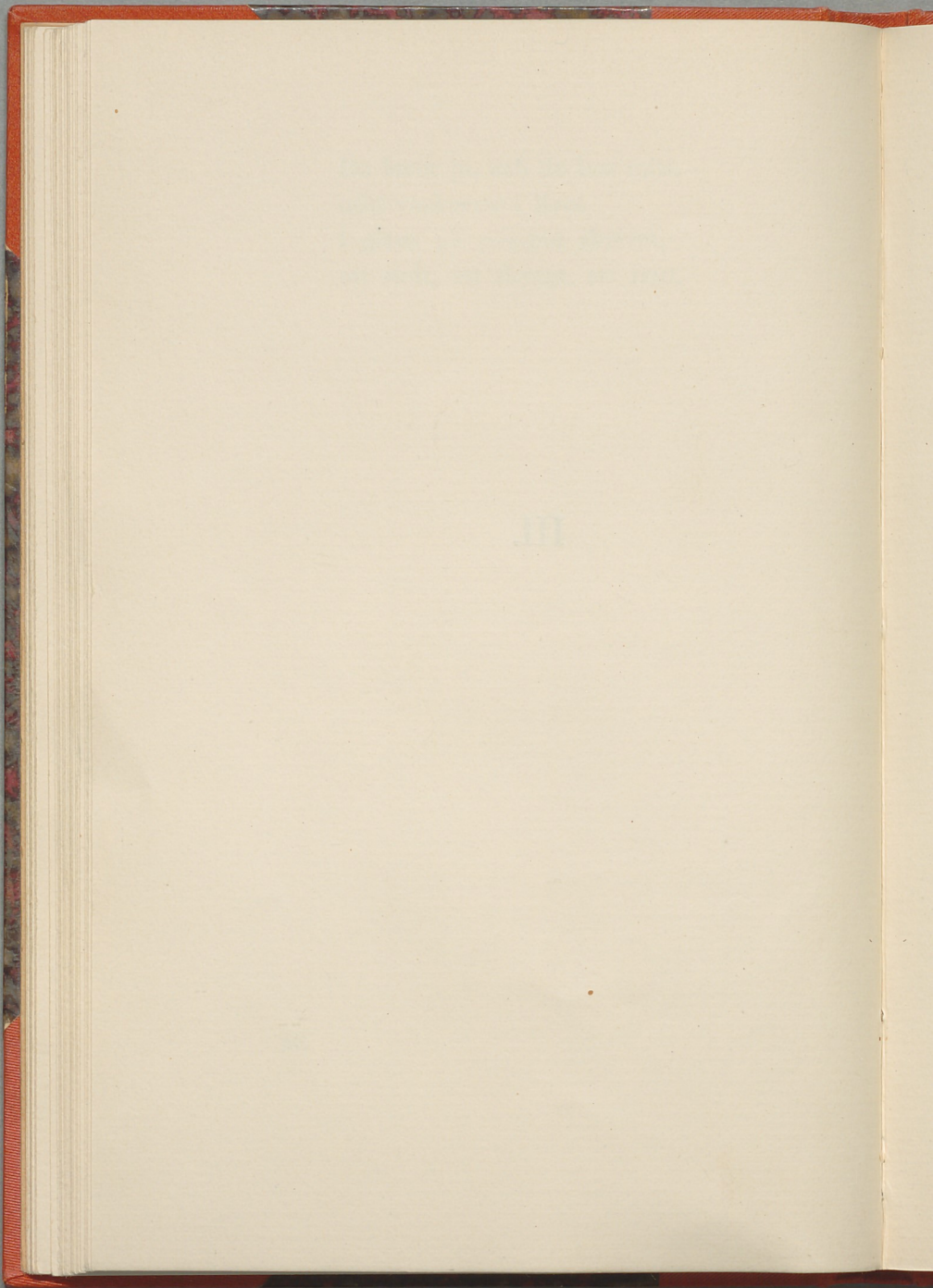
Det är din vackra väg, jag går
från dunklet ut i gläntan.

Det smäckra stot, som mjukt i skritt
nu skrider fram bland gräsen,
har något av ditt väsen,
ett stolt, ett skyggt, ett fritt.

De första löven träden strö,
och rymden, rymden glimmar.
I dag det vore lätt att dö,
i dessa blanka timmar.

Du lever ju, och du har mitt,
mitt vackraste i livet
i glans på pannan skrivet,
ett stolt, ett skyggt, ett fritt.

III.

KOLONNerna.

Se, gudarnas välde är brutet
och störtad är gudarnas hall!
I kämpar, som vänta på slutet
och vittna, då striden är all,
om gudarnas storhet och ära,
som flög över länder och hav,
I raka kolonner, som bära
mot rymden en bräckt arkitrav!

De rödaste blommorna låga
i dag kring er vittrade fot.
De vitaste skyarna tåga
er oböjda hjässa emot.

Er väntar barbarernas bräcka,
barbarernas löje och spe,
I raka kolonner, som sträcka
mot rymden en evig idé!

FONTÄNERN A.

Alla Roms fontäner brusa
fullare, då sommarnatten
sluter allt i skumt förvar,
slungande sitt silverljusa,
skimrande och svala vatten
över vita marmorkar.

Härskare med gudadrömmar
om ett välde bortom döden
gjorde vattnet till sin slav,
skapade av bergens strömmar
detta spel av ljus och flöden,
detta dån av tunga hav.

Mörkret flyr i morgonväkten.
Neptun styr med blanka fålar,
stegrade mot stormig vind.
Krafterna hos döda släkten
skumma här i marmorskålar,
stänka droppar mot min kind.

DEN OKÄNDE SOLDATEN.

Alla, alla stanna
här med blottad panna.
Tyst och kvävt det snyftas.
Gamla mödrar prisa
darrande det visa,
underbara öde,
som lät *honom* lyftas
över andra döde.
Vissna läppar viska:
"Kära, kära, kära,
det är alltid friska
blommor på din grav,
alla vilja bära
jordens blom hitin,
kära, kära
gossen min!"

WINDSOR.

I.

Apolliniskt klara strängar
spela in dig i min håg,
bygd med rika klöverängar
under vita skyars tåg.
Ekarna på runda kullar
gömma än för den som hör,
tonerna av herderör,
och med glada röster rullar
Themsen nedanför.

Ljuvare har ingen grönska
lyst och doftat runtomkring.
Det finns ingenting att önska,
ingenting.

Flodens smäckra båtar styra
tyngdlöst genom vattnets skum,
och jag tror ej, den är stum,
klangen ifrån Shelleys lyra
i ett Etonrum.

II.

Varligt måste dagen bärgas
med sin lyckas överflöd,
nu när slottets murar färgas
hetare av kvällens glöd.
Skygga rådjur sakta nalkas
med den lena halsen sträckt,
och i vindens lätta fläkt
böljar mot mig daggig svalkas
friska andedräkt.

Mellan husens dimmigt bleka,
blomningstunga rosensnår
trotsigt ljusa röster eka
efter krigets mörka år,

och i skymningsblåa ängar
fredens vackra skördar gro.
Här är framtid, här är tro.
Apolliniskt klara strängar
spela mig till ro.

EN JÄMNÅRIG.

På tåget Köln—Berlin.

Där du sitter här framför mig,
vill jag trycka tyst din hand.
Det är någonting ibland
i din stora blick, som rör mig.
Det är mörka moln, som fara.
Det är blodstänk från ett rivet
hjärtas sår.

Våra ögon lyste klara,
våra hjärtan mötte livet
samma löftesrika år.

All din första ungdoms fina,
lätta klarhet fick du ge,

och din blick skall alltid se
namnlös ångest, namnlös pina.
Säg hur bar du denna börda?
Säg, hur gav du all din lycka
för ditt land?

Offret kan jag hemligt vörda.
Har jag också rätt att trycka
stillatigande din hand?

DEN BESEGRADE.

”Strö aska och sot på din hjässa!
Böj pannan mot jorden, nej, pressa
den djupare ned!

Det var ej en kamp mellan själar.
Det var ju ett folk av trälrar,
vi kämpade med.”

Då reste sig sakta en kvinna,
lät askan ur lockarna rinna
och höjde sitt huvud fritt:

”Jag har icke rätt att ligga
på marken på trälars sätt.
Jag har icke rätt
att krypande tigga
om miskund för mig och mitt.
Jag darrar ej för ditt hat.
Jag födde till världen
en tapper soldat!”

SPARTANERNA.

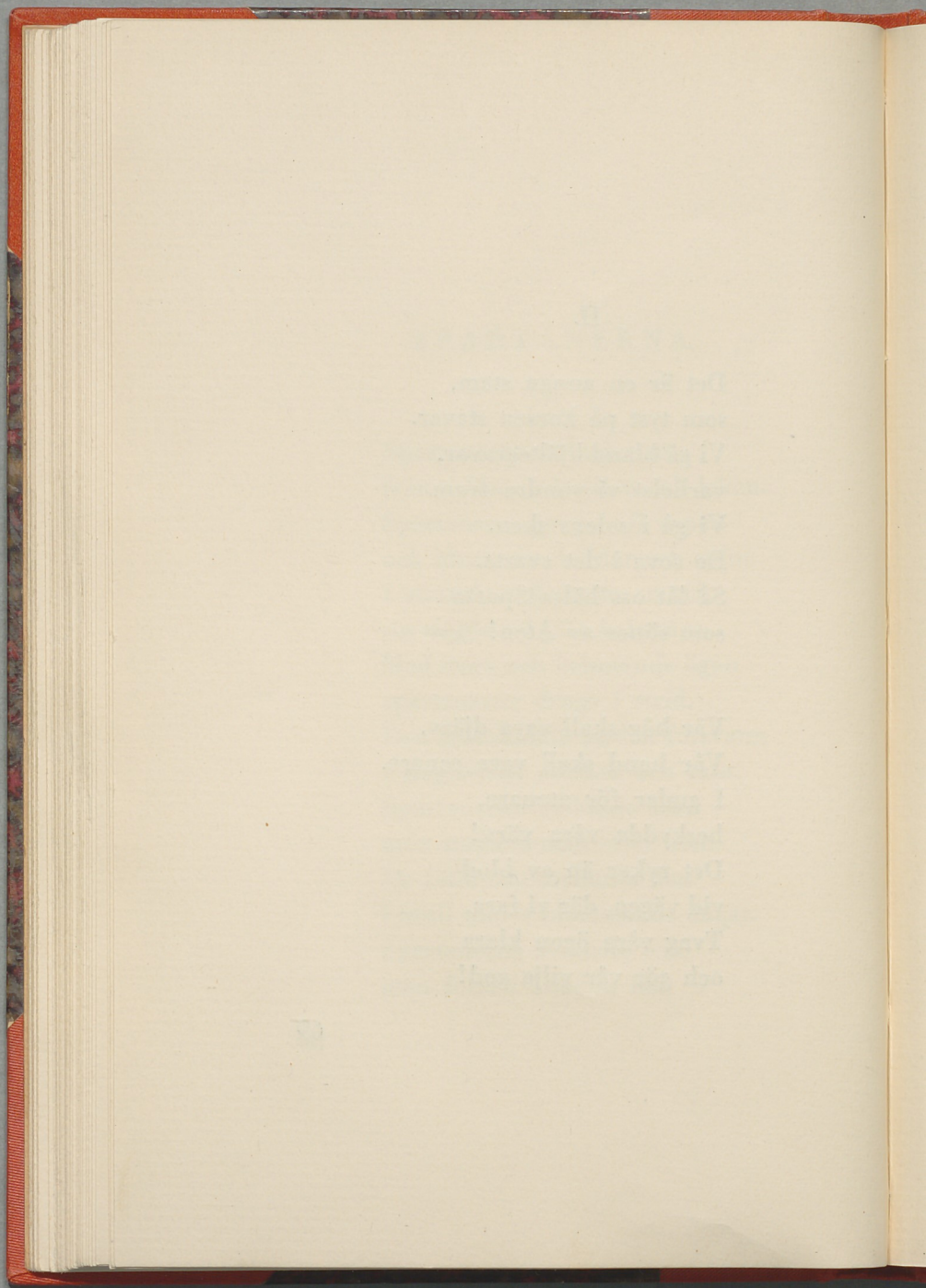
I.

Spartanerna kallades ut
från mödan och vilan och leken.
Spartanerna grepo till vapen
och blankade sköldar och spjut.
I stormfart förbytte en tid
sin ungdom i gråa kolonner.
Med stora och brinnande ögon
spartanerna drogo i strid.
Den grönskande jorden försvann
i slagfältens mörker och fasa.
Spartanerna sviktade icke
men stupade man efter man.
De föllo och myllades ned
i mull under blommande ängar.
Spartanerna sviktade icke
men föllo i ändlösa led.

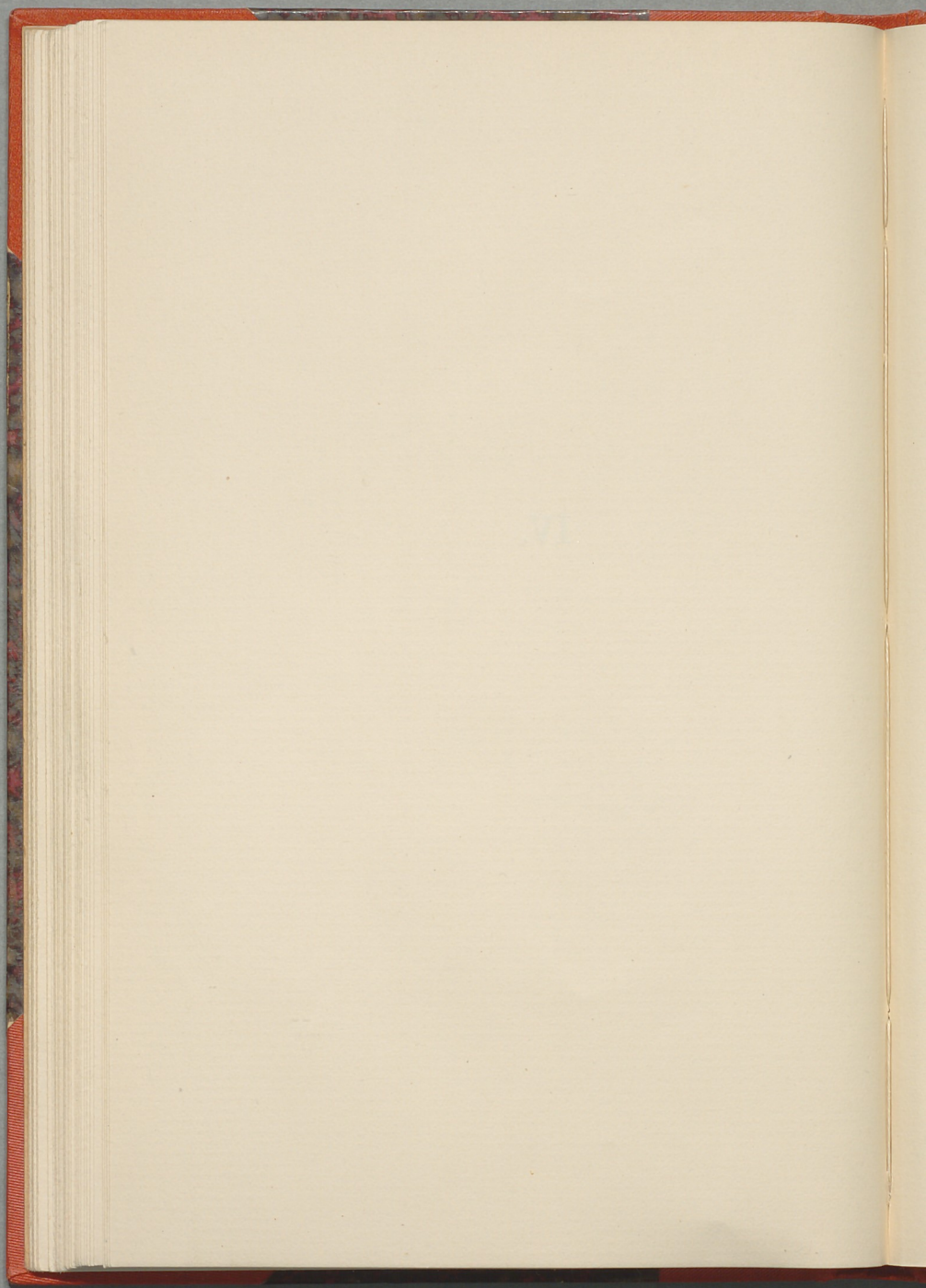
II.

Det är en annan stam,
som tyst på korsen stavar.
Vi gå bland hjältegravar,
varhelst vi vandra fram.
Vi gå i solens sken.
De sova i det svarta.
Så låt oss hälsa Sparta
som söner av Aten!

Vår håg skall vara djärv.
Vår hand skall vara renare.
I gudar för atenare,
beskydda våra värv!
Det ryker än av blod
vid vägen, där vi fara.
Tvag våra ögon klara
och gör vår vilja god!

IV.

H Ä R Ä R J A G H E M M A .

Här är jag hemma. Går jag här i mörkret
så snubblar icke foten, ty den känner
var sten och nästan varje lingontuva,
och vaknar jag på fjärran ort om natten,
av månens vita skimmer väckt ur dvalan,
då vet jag hur det skimret faller hemma
och vilka fönsterrutor som bli blanka.

Hur länge får jag äga detta rike,
som lät mig se som barn för första gången,
hur träden runda sig mot sommarrymden,
som lät mig känna doften av en blomma

och höra vindens sus i sädesfälten?
Hur länge får jag ty till dessa marker,
som ge mig hälsa med den luft jag andas
och spola sinnet rent med friska syner?

Jag vet att livet icke har en fasa,
jag ej kan bära, om jag blott får hämta
förnyad styrka här, där jag är hemma.
Hur länge får jag luta mig tillbaka
mot denna trygghet?

BÅLET.

Sedan några dagars sol
hade gett tillkänna
vårens ankomst,
brukade min fader bränna
löven från i fjol.

Bålet brann med stilla sus.
Röken från de brunna
sommarlöven
böljade i kvällens tunna,
blåsippsbleka ljus.

Ingen kväll var denna lik.
Landsvägsdikets vatten
lyste rosigt.
Sakta tystnade för natten
spröda fågelskrik.

Än när denna doft mig når,
liksom fordom bävar
hjärtat lyckligt.
Genom minnets dunkel svävar
hemmets bleka vår.

SOMMARFERIER.

Man vaknade och hörde göken ropa
ur skogens lätta, silvergröna dis.
Mjukt gungade syrenens fyllda klasar;
de hade slagit ut den natt, man sov
den första lyckoyra feriesömnen.
De gröna löven spelade i solen,
och luften sjöng av bråda humlors surr.
Man gick på upptäcktsfärd till kära ställen
och fann på samma plats som alla år
tjärblomstren, vilka höjde sina spiror
på forntidsgravens stenbesatta mark,
geranium, som höll till vid trädgårdshäcken
i skydd av sagans milda flädermor
och vallörtsståndens här vid gödselstacken.

Man kastade en oviss blick på brunnen,
där näcken bodde i ens barnaår,
och gick så in i stallet för att klappa
de blanka hästarna, man skulle rida
i vall var solröd kväll, som sommarn gav.
I lidret såg man farfars gamla droskor
med spindelväv i sina svarta gap
och vagnarna, som stodo redobogna
att vagga fram med hö och barn och drängar
på väg från gårderna till skumma loft.

Och så gick upptäcktsfärden ned i hagen,
där fjärlar fladdrade kring slånbärssnåren,
och korna råmade vid fällans stängsel.
I gläntans mitt ljud källans silversorl,
och smultronfallet lyste vitt av löften.
På barrbeströdda stigar sprang man andfådd
och nådde så till sist den blåa sjön
med viken, där man skulle tumla salig
en sommar utan skuggor, utan moln . . .

— — —
Den första feriedagen gick till ända.
Nu glödde solen genom fältens ångor.

Med glasklar klang steg vallkoskällans pingel
bland boskap, lägrad i arkadisk ro.
I trädens dunkel lyste vita blusar,
och någonstans gick dansen på en loge.
Snart tände Venus i den bleka rymden
en stor och flämtande, överklig glans.
Men stjärnan fanns ej till för den, som sov
med sommarns ande svävande i drömmen
på tunna skyar av syreners doft.

*

Och den som sov med denna stora lycka
vid bädden, väntande på morgondagen,
han bär igenom åren i sitt hjärta
av tio feriestorrars ljus ett ljus.
Han mötte mörka pannor på sin väg
och anleten, som aldrig hade svalkats
av barndomsmorgnars fläkt från öppna
fönster.

Och han förstod, att intet kunde gälda
det förskott, som ett givmilt öde gav
den stund, det lade i hans hand en barndom
med stora lövträds sus och blänk av sjöar,
syreners doft och västergökars rop.

DEN FÖRSTA SNÖN.

En munter brasa sjöng i luckans springor
och fyllde rummet med sin sköna hetta.
Vi hade väntat hela dan på detta,
som kom med rymdens första vilsna flingor.
Nu trängdes vi i rad vid fönsterposten
och sågo andlöst bortom trädens ris,
som tecknats fint och vasst av vinterfrosten,
ett ändlöst myllrande i slättens dis.

Snart gömdes alla grenars rimfrostglitter
av sakta gungande och mjuka täcken.
Från domherrflocken, gömd i trädgårds-
häcken,
det ljud ett övergivet fågelkvitter.

SKOLAVSLUTNING.

Hur mjukt och vänligt gatan kunde knarra.
Den hade hela hösten hånfullt ekat.
Hur ljuvligt ängsligt hjärtat kunde darra,
som om det nu i sista stunden tvekat
att ge sig hän åt denna stora lycka.
Blek lyste månen över tysta hus,
vars övre fönster dagen börjat smycka
med sitt förväntansfulla morgonljus.

Högt lyfte kyrkan upp sitt koppartäckta
och smäckra torn mot rymdens stjärneskara.
Men bakom askarna, i dunklet sträckta,
låg skolan där med alla ögon klara.

En sista väntan ännu, då vi trängdes
vid salen, hejdade därutanför . . .
Så blev det tyst, och hjärtats tvekan spräng-
des
av psalmens segervissa gossekör.

DAGAR FÖRE JUL.

Dessa dagar ge mig åter
jularna från mina
sista vackra gosseår,
och jag ger mig hän och låter
gamla minnens värma tina
kälen, som kring hjärtat står.

Snön, som gatans stenar täcker,
första bjällrans silverklara,
kallande och höga ton,
kvällens blåa skymning väcker
denna lätta, underbara
oro under ron.

Och jag vet att jag skall fara
på de vägar, som jag känner
utav alla vägar bäst,
och jag vet att jag skall vara
som ett barn, då sist jag tänder
stakarna till fest.

Men, engång i rolös vaka
vid den tid, då skuggor tätna,
kvald och tryckt och tyngd av dem,
skall jag höra brasan spraka
juldagsmorgon i mitt halvt förgättna,
övergivna barndomshem.

JULAFTONSMORGON.

Här är barndomen tillbaka.
Här är allting nu som förr.
Genom rummens tystnad spraka
brasor bakom stängda galler.
Öppnar jag en dörr,
ser jag snön, som faller,
tyst och lätt och len,
i en morgonmånas ljusa,
andelika sken.
Glömda strängar börja brusa . . .

Allt står redo för de mina.
Än engång i detta hus

skola klara ögon skina,
friska barnaröster glamma
under tända ljus.
Än engång är allt detsamma
som det fordom var.
Jag vill hålla julen fången
i mitt hjärta kvar.
Det är kanske sista gången...

OM HUNDRA ÅR.

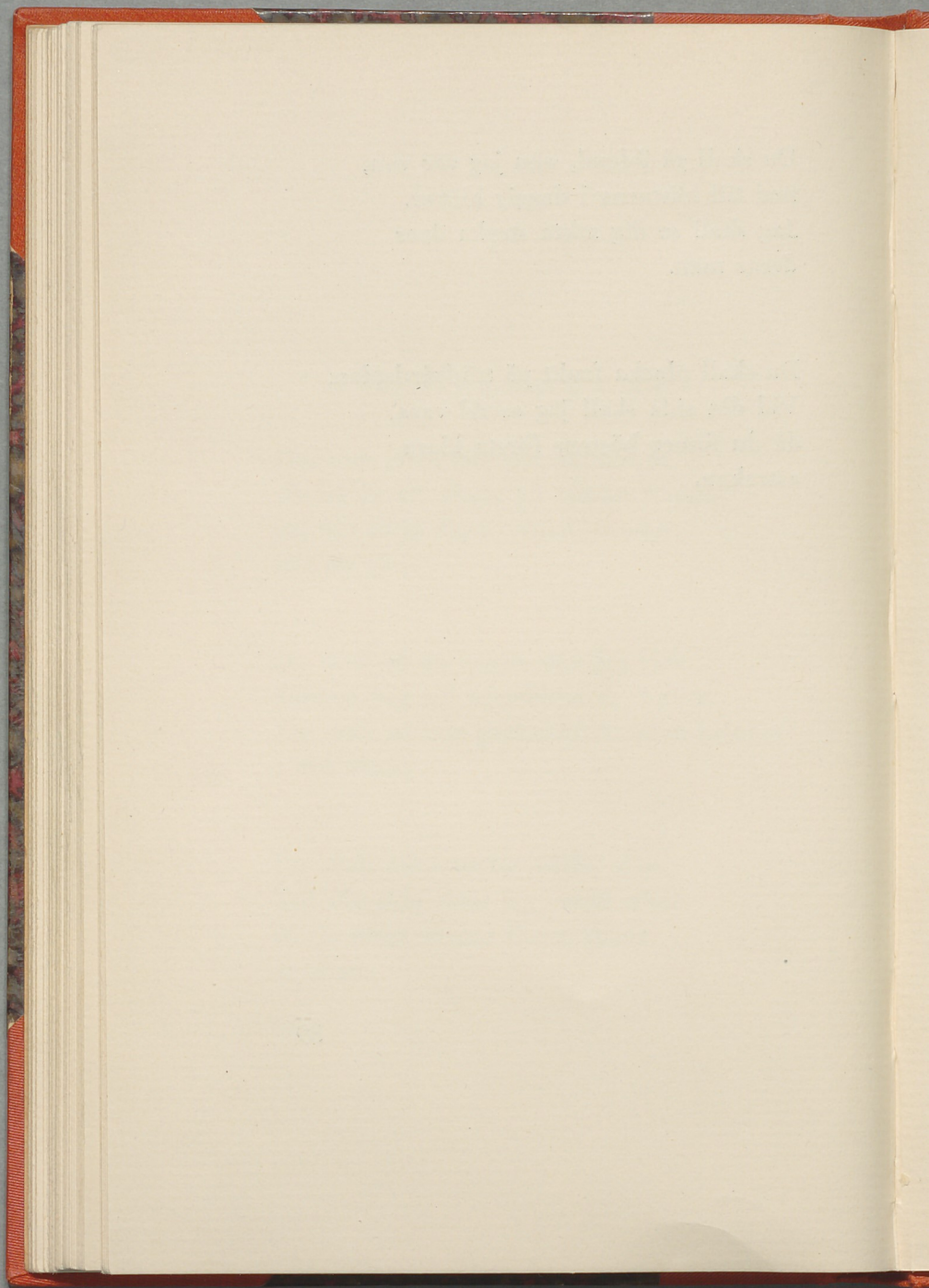
Du, som lever här om hundra år,
då jag är ett skum på mörka floder,
jag vill följa dig i tysthet, broder,
där du går.

Du skall gå de vägar, som jag gick.
Samma väg till aftonskyn du finner.
Jag skall se hur praktfullt kvällen brinner
i din blick.

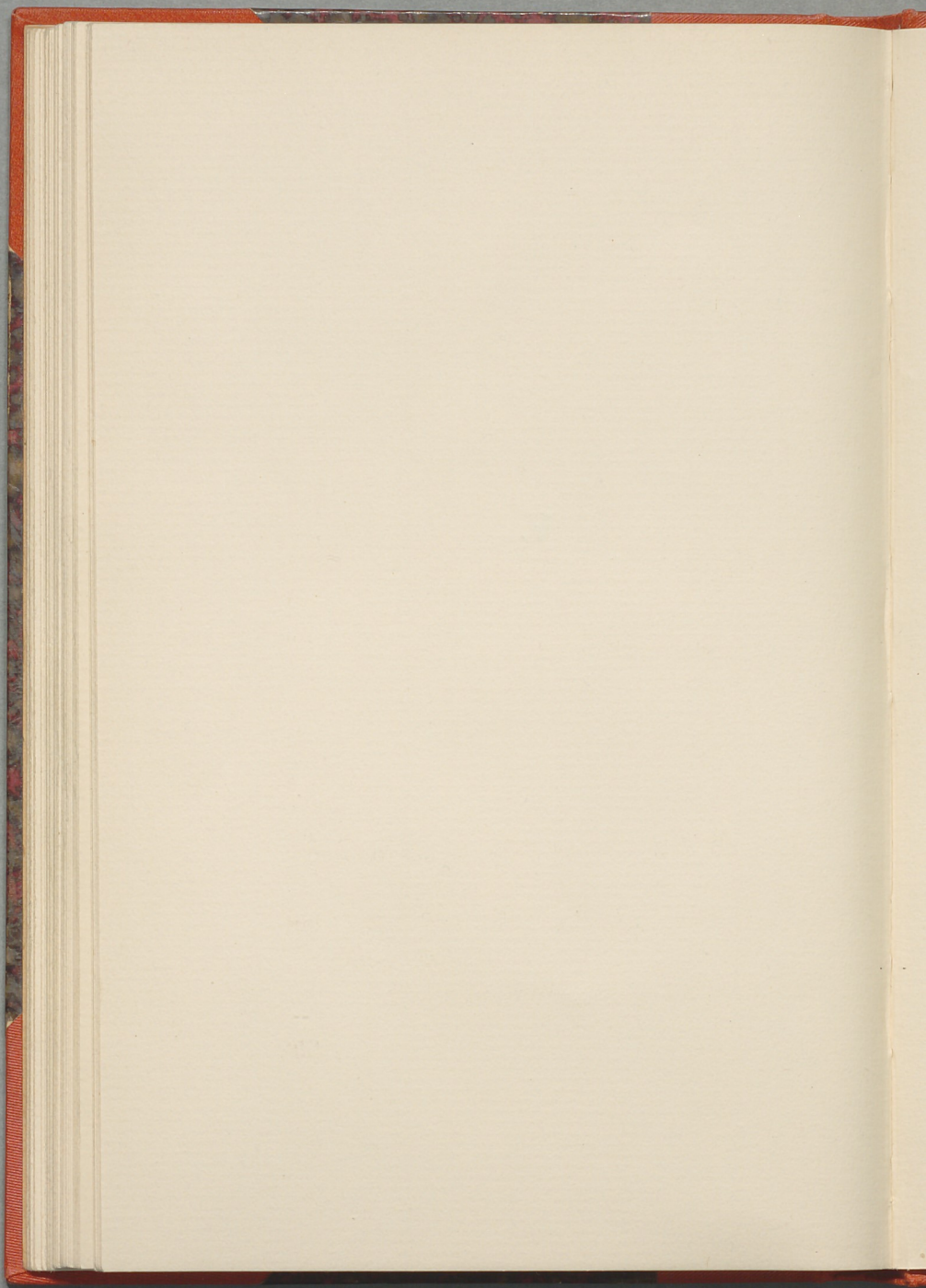
Du skall söka under vårlig slån.
Till din sida skall jag osedd träda,
då du löser vårens första späda
anemon.

Du skall gå ibland, som jag var van,
ned till hästarna i daggig klöver.
Jag skall se dig sakta stryka över
deras man.

Du skall plocka frukt på trädgårdsplan.
Vid din sida skall jag osedd vara,
då du finner höstens första klara
astrakan.

V.

TONEN.

Belyst av flammorna från härdens bränder
och fönstrets morgonfriska solskensflod,
den lilla sträckte sina mjuka händer
mot modern, där hon, ljus i ljuset stod.
Och modern log och lyfte upp den lilla,
oändligt ödmjukt och oändligt stilla.

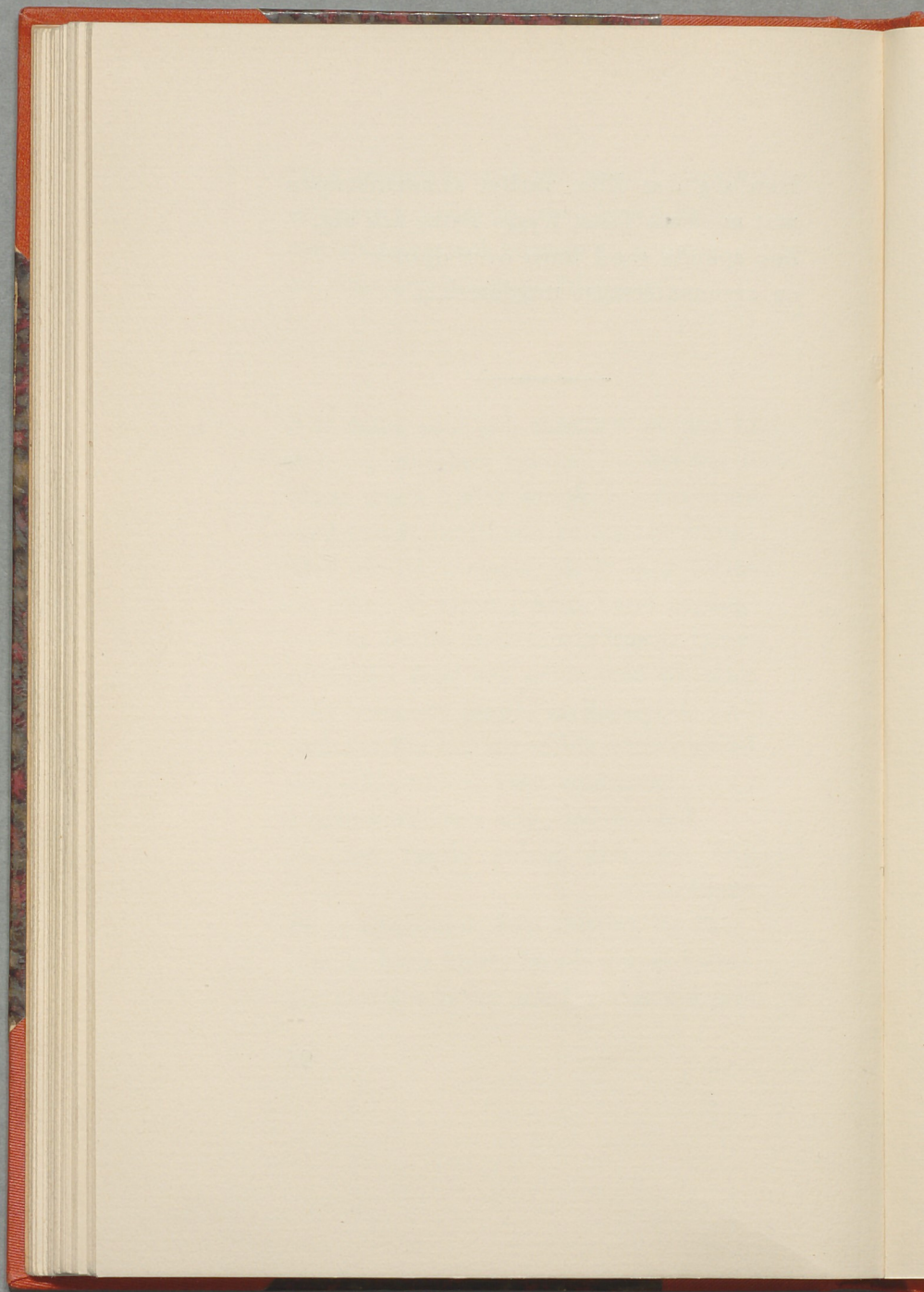
Men då gick mannen sakta ut ur rummet
och följde stigen, vit av daggig blom
och dröjde först på klippans krön, där
skummet
från vidden sprang i evig rikedom.

Med marmorbrott i grönskan lyste stupen,
ett stycke hedniskt obetvinglig kust,
och spända segel buro över djupen
en argonautersagas ungdomslust.

Allt detta, som fick skimmer av den klara,
den sommarklara rymden — det var hans.
Hans tända hjärta kunde kanske svara
med toner, tindrande av stålblå glans.
Men skulle sångens hårda gud förläna
en klang åt lyran i hans hand engång
— han skulle ändå aldrig kunna tjäna
ett folk i svett och möda med sin sång.
Den hemmets lugna, vardagsfyllda anda,
som led för led sin milda värme spred,
den stilla tonen, evigt enahanda
i mänskosläktets saga, led för led
— den skulle aldrig, lyft och frigjord
strömma
ur instrumentet, han förtrott sig åt,
hur än hans hjärta kunde gripet ömma
för glanslös lycka och för lågmäld gråt.

Han såg den lilla, varligt sammankrupen
mot moderns fasta, trygga barm och såg,
hur spända segel buro över djupen
en argonautersagas ungdomshåg.

INNEHÅLL.

I.

Odysseus' hemkomst	7
Att växa	13
Apollon och Marsyas	15
Öfret	17
Arcadia	19

II.

Morgon	23
Det sjuka barnet	25
Föräldrarna	27
Ungdomens genius	31
Gammal grund	33
Blommorna	35
Svensk pojke	37
Svensk flicka	39
Flickan och hästen	41
Ung Eros	43
Hur fick din hy... ..	47
Din barndoms trädgård	49
September	51

7. — *Silfverstolpe, Dagsljus.* 97

III.

Kolonnerna	55
Fontänerna	57
Den okände soldaten	59
Windsor	60
En jämnårig	64
Den besegrade	66
Spartanerna	68

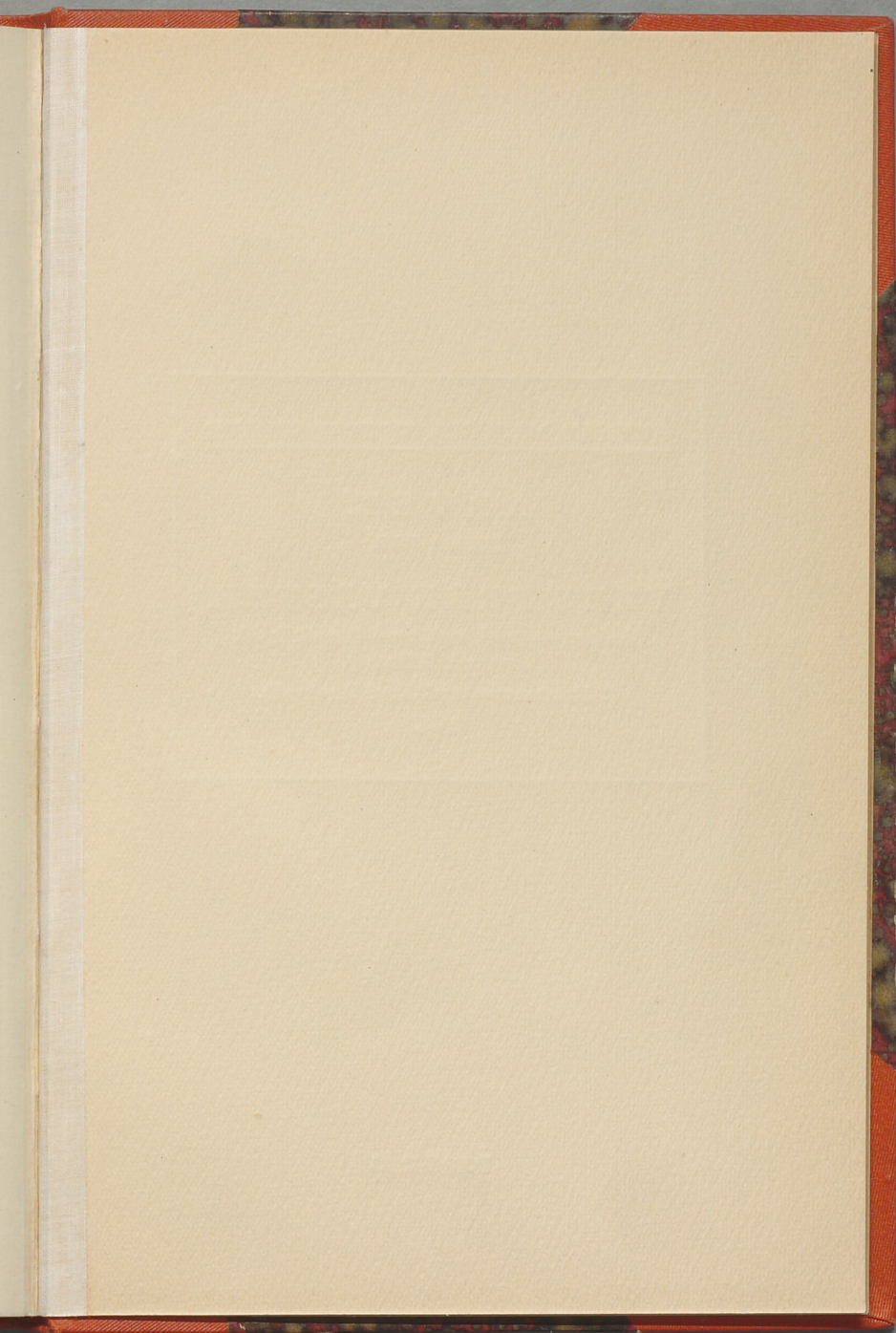
IV.

Här är jag hemma	73
Bålet	75
Sommarferier	77
Den första snön	80
Skolavslutning	82
Dagar före jul	84
Julaftonsmorgon	86
Om hundra år	88

V.

Tonen	93
-------------	----

$\frac{714}{5} = 24$

GUNNAR MASCOLL SILFVERSTOLPE

A R V E T.

Dikter. 1919.

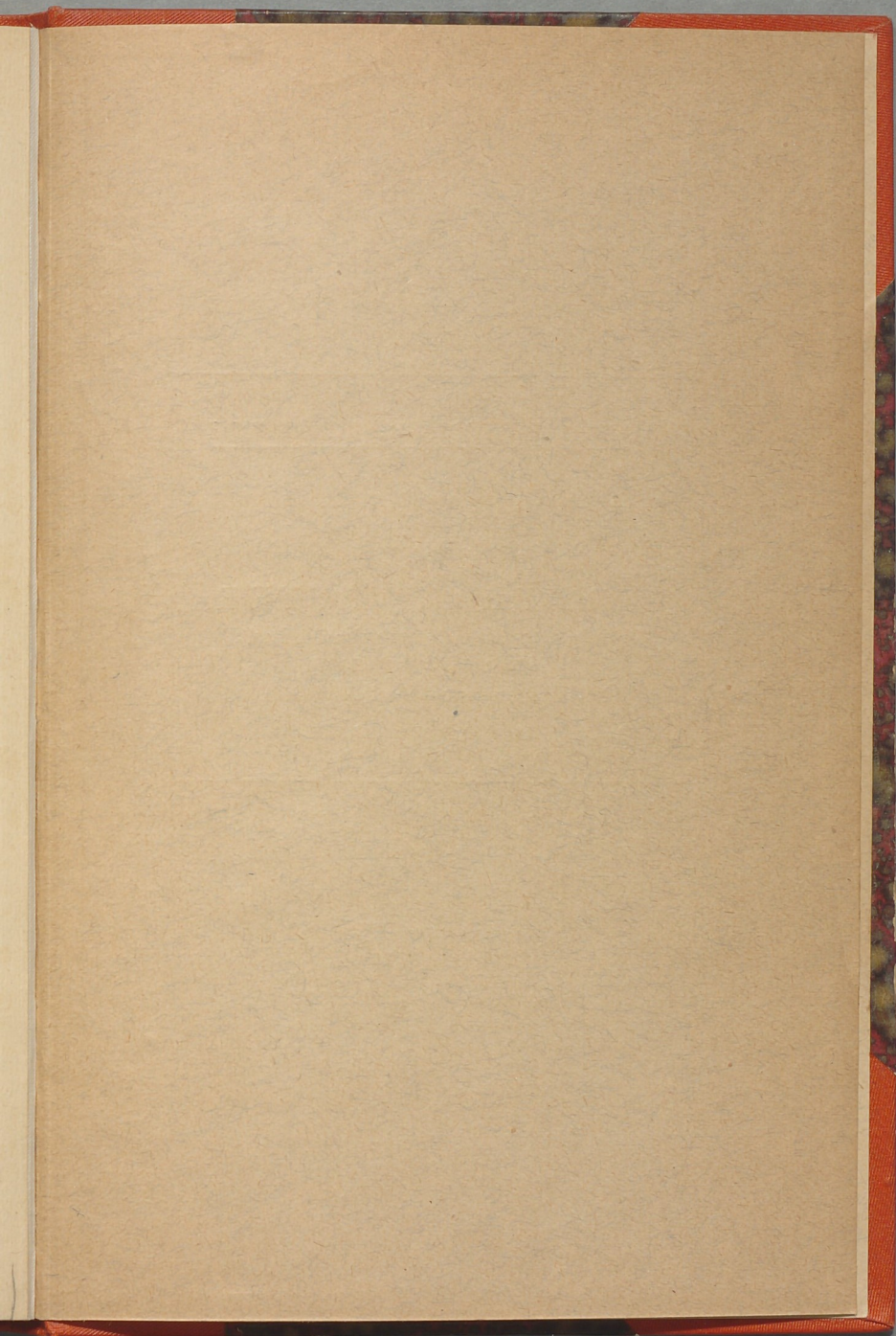
V E R S F R Å N V Ä S T E R.

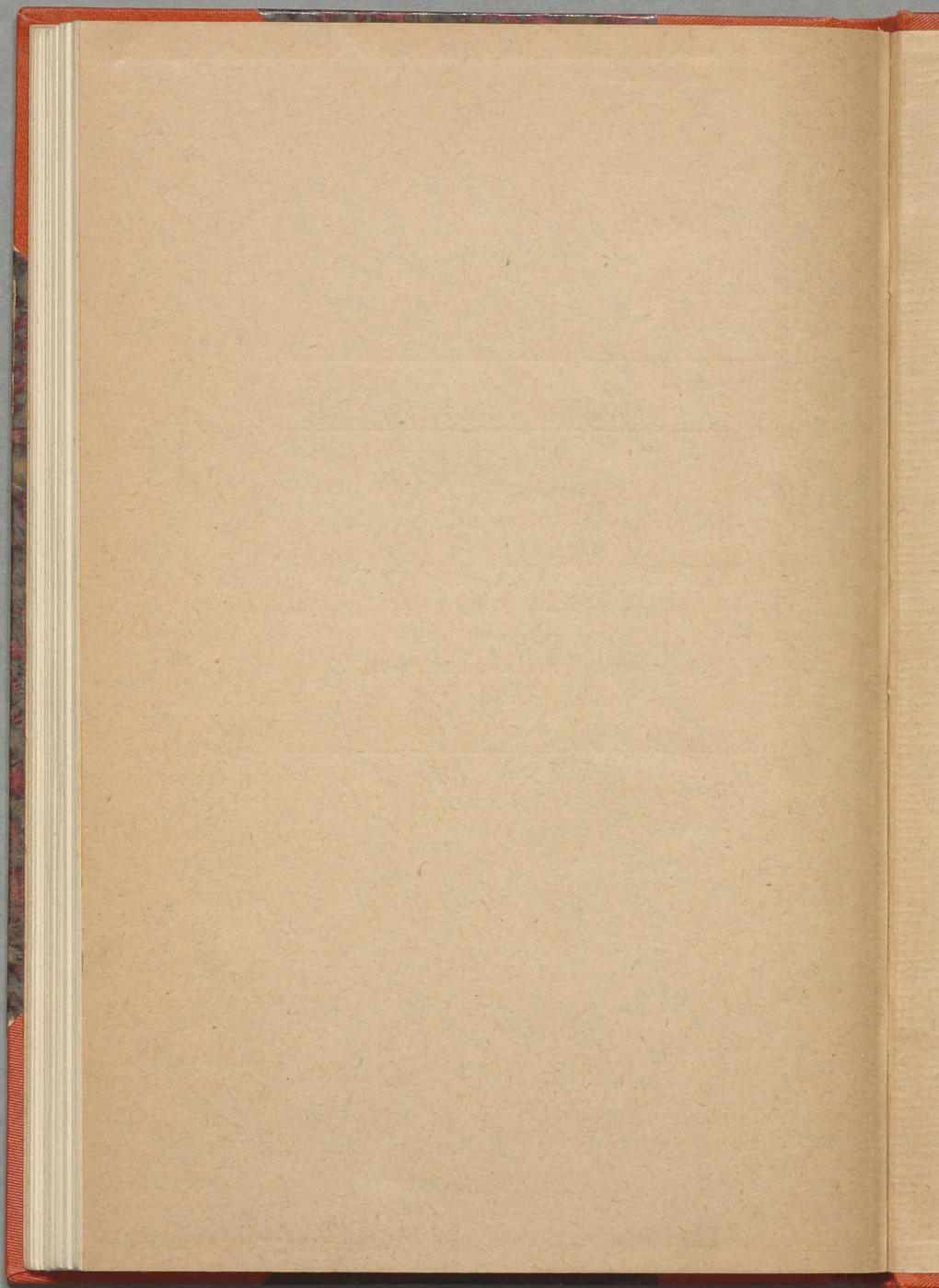
Modern engelsk och amerikansk lyrik
i svensk tolkning.

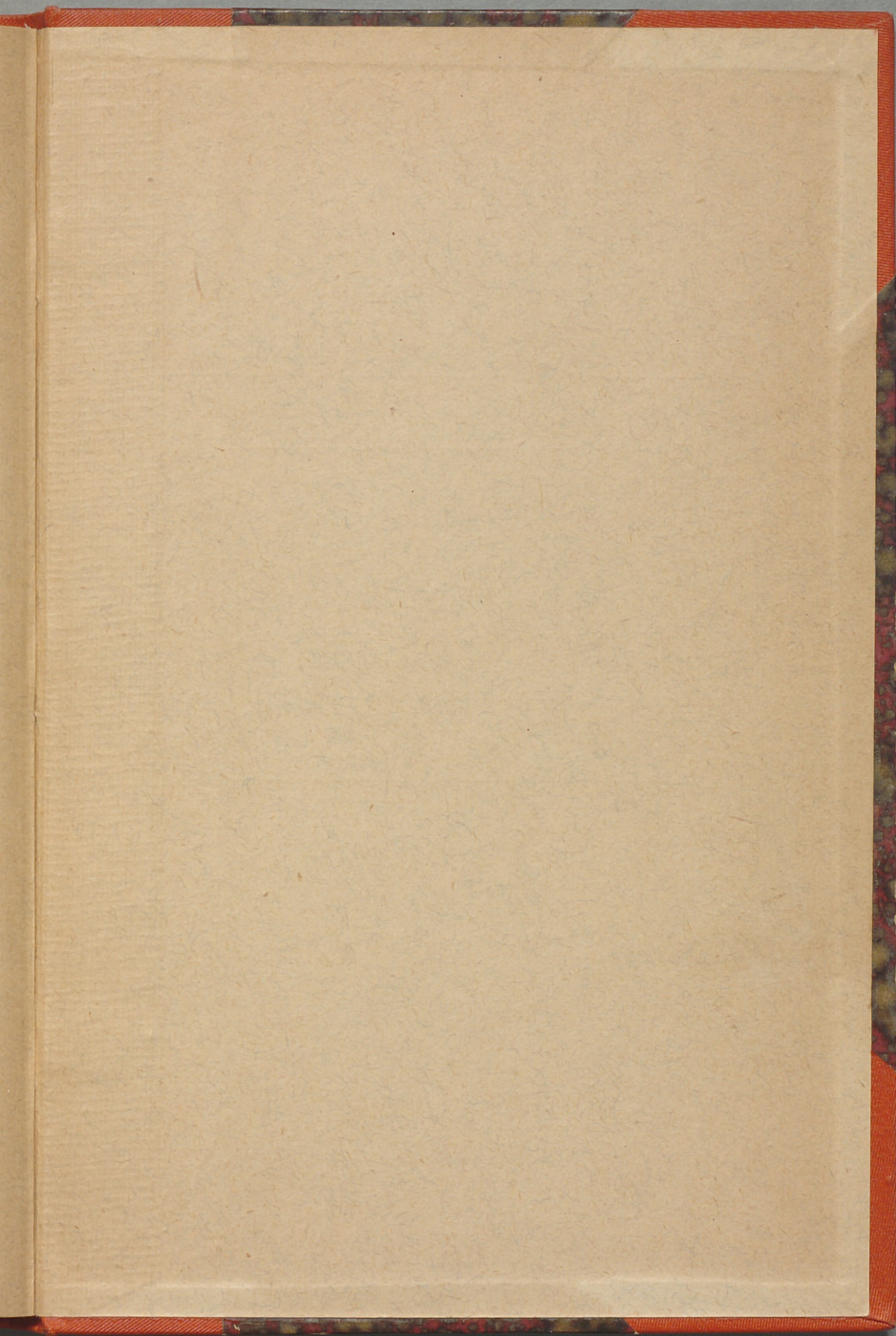
(Tillsammans med Karl Asplund).

1922.

PRIS 3: 25

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 786 911

www.books2ebooks.eu